

Proloog

Annika staat op het achterschip en kijkt spiedend over het water van de Nämndöfjärden. Voor haar zit Simon, die navigeert, terwijl Nadia de Rescue Cecilia stevig door de golven stuurt. Haar dikke donkere paardenstaart gaat op en neer en Annika veegt met een geërgerd gebaar haar eigen haar opzij, dat tegen haar gezicht zwiept. Ze moet snel een afspraak maken bij de kapper om het weer kort te laten knippen. Maar daar moet ze nu niet aan denken, ze moet zich op de opdracht concentreren, herinnert ze zichzelf.

Het alarm dat net was binnengekomen was beknopt. Een stel op een zeilboot had iemand roerloos op een strand zien liggen. Ze konden niet dichterbij komen, omdat het daar ondiep was, en hadden daarom de reddingsbrigade gebeld om hulp.

Ze passeren een asgrauw eiland aan de rand van het open water, de bomen zien er dood uit, met takken als de vingers van een skelet. Een eenzame zwarte vogel tuurt naar hen, terwijl hij zijn grote vleugels schudt. Annika werpt een blik op Simon en ziet hem bedenkelijk kijken. Waar aalscholvers oprukken, sterft de natuur. Ze huivert, ook al is het niet echt koud. Er hangt iets onheilspellends in de lucht. Zoals wanneer de wereld zijn adem inhoudt voor een onweersbui. Langzaam trekt ze de rits van haar windjack dicht tot aan haar kin, en ze steekt een hand onder haar rode reddingsvest om hem op te warmen.

Ze voelt het in haar maag als Nadia een scherpe bocht naar stuurboord maakt en de boot buigt zijwaarts als ze het open water verlaten en door de Örsundet-engte varen. Daarachter breidt de Skepparviksbaai zich uit, waar het stel vandaan had gebeld. Er leidt een autoweg naartoe, maar de snelste route is via het water.

Vanuit de verte ziet Annika al iets op het strand liggen. Terwijl ze naar het voorschip loopt, wordt ze steeds ongeruster, ze rekt zich uit om het beter te kunnen zien. Met half dichtgeknepen ogen probeert ze er beter zicht op te krijgen, en hoe dichterbij ze komen, hoe meer de hoop vervliegt. De zee ziet er levender uit dan de persoon die daar ligt.

‘Hallo?’ roept ze voorzichtig, maar krijgt geen reactie.

Simon komt naast haar op het voordek staan. Hij lijkt het niet koud te hebben, ook al draagt hij een korte broek en alleen een t-shirt onder zijn reddingsvest. Zijn ogen worden smal achter zijn bril als hij naar het roerloze lichaam kijkt.

Nadia vaart zo dicht mogelijk langs het strand. Annika springt in het water en Simon ook. Het vocht dringt haar sneakers binnen, ze schrikt ervan. Het water komt tot haar enkels en ze glijdt uit op de natte rotsen, die harig zijn van geel zeewier, maar weet op het nippertje haar evenwicht te bewaren. Terwijl ze de persoon op het strand nadert, hoort ze het zachte ruisen van de dennen die een stukje hogerop in de houding staan. Het klinkt alsof ze iets fluisteren. Tussen de bomen staat een simpel zomerhuisje van verweerd bruingrijs hout. Erachter is een glimp te zien van een grasveld dat ongewoon groen is voor de tijd van het jaar en verder weg staat een groter huis. Terwijl ze naar het lichaam toe rent, ruikt ze een muffe stank en ze kijkt de andere kant op, waar de zee hopen kleverig wier op het strand heeft gespuugd.

Het is een vrouw, ziet Annika als ze dichterbij komt, ze ligt op haar buik met haar hoofd net in het water. Een paar lange haren deinen mee met de golven die ritmisch over het strand spoelen.

Een deel van het haar is donkerbruin gekleurd. Op de stenen rond haar hoofd zitten bruinrode spetters. Het lijkt wel of ze bezig is shampoo uit haar haar te spoelen.

Met enige weerzin dwingt Annika zichzelf om naast haar te gaan zitten, ze zoekt naar een plek in de hals waar ze de hartslag kan voelen en gaat in gedachten na wat ze geacht wordt te doen. De huid van de vrouw is koel en een beetje plakkerig. De afwezigheid van leven is sterk, toch buigt ze voorover om te luisteren of ze een ademhaling hoort. Onwillekeurig ademt ze de stank van ongewassen haar en natte wol in, maar ook van iets anders, geen zweet, maar een scherpe geur die ze eerst niet kan plaatsen. Het ruikt alsof het lichaam in terpentijn gedrenkt is. Ze moet denken aan de avondcursus tekenen en schilderen die ze heeft gevolgd toen ze journalistiek studeerde aan de universiteit. En aan de excentrieke, aan alcohol verslaafde leraar die de cursus gaf. Het onbehagen stroomt haar neus en mond in, en walgend deinst ze terug.

Simon gaat aan de andere kant van de vrouw zitten. Hij is heel wat daadkrachtiger dan zij en dankbaar komt ze overeind, terwijl hij de vrouw omdraait en begint met reanimeren. Hij tilt de kin van de vrouw op en kantelt het hoofd naar achteren, legt dan zijn handpalmen op haar borstkas en duwt. Annika slikt, terwijl ze naar Simon kijkt, die ritmische borstcompressies uitvoert. Via VHF-kanal 16 meldt Nadia dat ze 112 heeft gebeld. Simon gaat door, ook al geeft de vrouw geen teken van leven. Hij ademt ingespannen. Annika schaamt zich diep voor haar reactie en voor het gevoel van walging dat de vrouw bij haar opriep.

Simon, die buiten adem begint te raken, blaast lucht in de mond van de vrouw en houdt dan zijn wang voor haar mond. Hij schudt zijn hoofd en kijkt haar met een verdrietige blik aan.

‘Ik denk niet dat we iets kunnen doen.’

Terwijl ze op de politie en de ambulance wachten, vermijdt Annika het om naar de dode vrouw te kijken. Toch wordt haar gevoel van onbehagen met de minuut groter. Komen ze nu bijna?

Eindelijk komt er een politieboot naar hen toe varen. Zou het Jens zijn? Haar hart gaat sneller slaan. Misschien is hij vergeten dat hij een date heeft voorgesteld. Of hij heeft zich bedacht. Ze weet niet wat ze erger zou vinden.

Haar mond wordt droog als ze hem daadwerkelijk over de rotsen ziet lopen, hij ziet er zo kalm en sterk uit, lang en breedgeschouderd in zijn blauwe uniform. Met zijn honingkleurige baard en lichte ogen doet hij een beetje aan een teddybeer denken. Ze voelt vlinders in haar buik. Vandaag heeft hij een nieuwe collega bij zich, die ze nog niet eerder heeft gezien. Hij is kleiner en heeft donker haar. Ze zijn allebei ernstig. Jens knikt even naar Annika, bij wijze van groet. Niets in zijn gedrag verraadt dat zij tweeën persoonlijk contact hebben gehad. Ze recht haar rug, ze zal hem laten zien dat zij minstens zo professioneel kan zijn als hij.

‘De ambulance is onderweg,’ zegt Simon en hij kijkt van Jens naar Annika. Dat gebeurt in een microseconde, maar ze voelt de vraag in zijn blik. Hij was erbij toen Jens belde om haar mee uit te vragen en is vast benieuwd hoe dat is gegaan. ‘Ze kunnen er elk moment zijn,’ voegt hij eraan toe. ‘Maar helaas komen ze te laat.’

‘Weten jullie wie ze is?’ vraagt Jens, terwijl hij naast de vrouw op zijn hurken gaat zitten en het bloed op haar voorhoofd nauwkeurig bestudeert. Ook hij constateert al snel dat ze niet meer gered kan worden.

‘Nee,’ zegt Simon, ‘maar daar boven staat een huis.’ Hij wijst naar het bos, waar het bruine huisje in de schaduw van de naaldbomen rust.

Jens vraagt of zijn collega bij de vrouw wil blijven, terwijl hij zelf naar het huisje loopt. In een impuls rent Annika achter hem aan. Hij schrikt als hij ontdekt dat ze hem volgt.

‘Merkwaardig dat we elkaar altijd bij dit soort dramatische gebeurtenissen zien,’ fluistert hij, alsof er een heleboel andere gelegenheden waren waarbij ze elkaar zouden kunnen tegenkomen. Een deel van de spanning valt van haar af en ze glimlacht om de guitige blik in zijn ogen, maar dwingt zichzelf dan weer om ernstig te worden. De situatie is verre van grappig en ze zijn hier allebei om hun werk te doen.

Ze komen bij het huisje, dat met ruwe houten panelen betimmerd is. De ruimte onder de nok zit vol met spinnenwebben. Het huis staat een stukje van het strand en het verbaast Annika dat de eigenaar de bomen heeft laten staan. Het is hier schaduwrijk en koel. Normaal gesproken haalt iedereen alle bomen voor zijn zomerhuis weg, om zo veel mogelijk zon te krijgen, maar deze eigenaar niet. Twee treden leiden naar een stevige houten deur. Jens loopt erheen, klopt aan en roept ‘hallo’. Annika houdt haar adem in, maar er komt geen geluid uit het huis. Terwijl Jens zijn blik over de gevel laat gaan, haalt hij een paar handschoenen uit een zakje in de binnenzak van zijn politiejas. Met de handschoenen aan duwt hij de deurkruk voorzichtig omlaag. De deur glijdt knarsend open. Annika, die vlak achter hem staat, vangt een glimp op van het interieur van het huisje. Ze laat de ellende tot zich doordringen. Het is er een zootje, er staan papieren tassen met vergeelde kranten en het aanrecht staat vol met vuile vaat en flessen. Er komt een mufte stank naar buiten, samen met een paar vliegen.

Verderop in het bos zijn sirenes te horen. Dan een portier dat dichtslaat. Gedempte stemmen, voetstappen over droge takken en dennenappels.

‘We kunnen beter niet naar binnen gaan,’ zegt Jens en hij doet een stap naar achteren. ‘Het kan een plaats delict zijn.’

Twee ambulanceverpleegkundigen duiken op tussen de bomen. Jens begroet ze snel en wijst naar het strand beneden.

‘Daar ligt ze.’

Ze lopen haastig door, Jens en Annika volgen hen, maar blijven staan als ze iemand horen roepen. ‘Mama!’

Er komt een jonge vrouw aangerend. Haar blonde haar zit in een slordige staart, haar onopgemaakte ogen zijn groot van angst. Jens loopt snel naar de vrouw toe en vangt haar met één arm op.

‘Is het mijn moeder?’ vraagt ze. Haar stem trilt en haar blik schiet alle kanten op. Haar voeten blijven bewegen, maar Jens houdt haar stevig vast. In zijn armen doet ze denken aan een vogeltje dat is gevangen door een grote beer.

‘Ga er niet heen, laat de verpleegkundigen eerst doen wat ze kunnen,’ zegt Jens op kalme toon.

Als Annika de vrouw van dichterbij bekijkt, ziet ze dat ze iets bekends heeft.

‘Is ze dood? Zeg het, ik weet dat ze dood is.’ De woorden worden door snikken onderbroken en de vrouw barst in huilen uit.

Jens trekt haar tegen zich aan en slaat een arm om haar heen.

‘Het ziet er niet goed uit,’ antwoordt hij eerlijk. ‘Hoe heet je?’

Die stem... Ik ken haar, denkt Annika. Ze kan haar hersenen bijna horen kraken als ze op zoek gaat naar de juiste geheugenkaart. Er duikt een beeld op. Iemand draait zich om en reikt haar iets aan over een balie. De wand achter de persoon is vuilwit, er staat een rij schermen op lage bureaus. Dan een ‘klik’ en het beeld wordt duidelijk.

‘Felicia?’ zegt Annika en de vrouw schrikt, duwt zich weg van Jens en staart haar aan.

‘Hè? Wie ben...’

‘Kennen jullie elkaar?’ vraagt Jens verward en hij kijkt van Annika naar de vrouw.

Nee, ze kent haar niet, ze weet weinig meer dan dat ze Felicia heet. Maar ze zien elkaar een paar keer per week. Op het werk.

De vrouw kijkt haar onderzoekend aan. ‘Jij werkt ook bij de *Kvällstidningen*... op de redactie?’

Annika knikt driftig.

‘Ja, dat klopt. Jij bent toch Felicia van de IT-afdeling?’

Felicia knikt en knippert een paar keer met haar ogen.

‘Hoe kom jij hier verzeild?’ Dan is het alsof ze zichzelf tot de orde roept en ze kijkt snel naar Jens. ‘Mijn moeder? Hoe is het met mijn moeder?’

Annika zet een stap in Felicia’s richting en legt een hand op haar dunne arm. De huid onder haar vingers krijgt kippenvel.

‘Ik zit bij de reddingsbrigade, in mijn vrije tijd.’ Ze wijst naar het strand. ‘Mijn collega Simon en ik hebben je moeder gevonden. Het spijt me, ik weet niet hoe erg het is. Maar Jens heeft gelijk, laat de mensen van de ambulance eerst hun werk maar doen.’

Jens lijkt bekomen van de verrassing dat Felicia en Annika dezelfde werkgever hebben.

‘Felicia, waarom denk je dat je moeder dood is?’ vraagt hij.

Felicia pakt Annika’s arm vast, trekt hem naar zich toe, alsof ze warme huid wil voelen. Annika slaat een arm om haar heen en voelt haar trillen.

‘Ze heeft me gebeld, hoe laat was dat,’ zegt ze en ze kijkt op een denkbeeldig horloge om haar naakte pols. ‘Nog geen twee uur geleden. Ze was verward, helemaal de kluts kwijt. Ze zei een heleboel rare dingen, waarna de verbinding werd verbroken. Ik heb een paar keer geprobeerd terug te bellen, maar toen ze niet opnam, heb ik een auto geleend van een vriendin en ben snel hierheen gereden.’

‘Is dit het zomerhuisje van je moeder?’

Felicia knikt, ze trekt een lelijk gezicht.

‘Ja, het ging de laatste tijd niet zo goed met haar.’

‘Hoe heet je nog meer, Felicia?’

‘Felicia Vaino,’ zegt ze. ‘Laat me nu alsjeblieft naar mijn moeder toe gaan.’

‘Hoe heet je moeder?’

‘Laura Vaino.’ Ze fluistert de naam, alsof het gevaarlijk is die hardop uit te spreken.

‘Ik heb een blik in het huisje geworpen, ben jij daar de laatste tijd nog geweest?’ vraagt Jens.

Felicia schudt haar hoofd en rilt. Annika aait geruststellend over haar rug.

‘Nee, deze zomer niet, feitelijk al jaren niet meer. Toen mijn zus en ik klein waren, kwamen we hier vaak, in de zomer. We vonden het hier geweldig. In die tijd.’ Ze werpt Annika een vluchtige blik toe. ‘Mijn moeder is...’ Felicia zucht. ‘Ze drinkt te veel. Maar af en toe bellen we.’

Jens zwijgt en dat brengt haar ertoe verder te praten.

‘Haar telefoontje maakte me ongerust. Ze was dronken. En boos. Ze zei zulke rare dingen en ik was bang dat ze...’

‘Dat ze wat?’

‘Dat ze zichzelf iets zou aandoen.’

Haar tranen beginnen weer te stromen, haar ademhaling stokt. Annika pakt haar schouders iets steviger vast en houdt haar overeind. Felicia probeert zich te beheersen en kijkt Jens hulpeloos aan. Arme meid. Dat je je moeder op zo’n manier moet verliezen, van dat idee alleen al krijgt Annika buikpijn. Ze heeft op dit moment niet veel contact met haar moeder, maar ze moet er niet aan denken dat ze ooit zal overlijden. Ze denkt aan het bloed in het grijze haar. De bleke benen op de stenen.

‘Wat zei ze voor rare dingen?’ vraagt Jens.

‘Ze zei dat ik haar dochter niet was.’

TIEN DAGEN LATER

Dag 1: 9 augustus